

У Новоме Саду 31. јануара 1889.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. Рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalseer Gürtelstrasse, Nr. 13) — Претплата и све што се тиче администрације пише се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

После педесетогодишње прославе Текел. завода.

Славио се јубилеј значајан
А у Пешти крај Дунава плава,
Педесета од онога јава
Када-но је Текелија Сава,
Србин дичан, родољуб челичан,
Подигао сиротињи дворе,
Сиротињи, српскога порекла,
Српског духа, српског осећаја,
Сиротињи, српском добром ђаву
Да му жудња не труне у мраку,
Већ да може за књигама поћи,
А с књигама до науке доћи
А с науком да се дома врати,
А дуг примљен народу да плати —
*Јер чиме се ко роду одужи
Тиме целој домовини служи.*
(Тако мишља Текелија Сава;
А то треба да се уважава.)

Ех, заиста, то је славе вредно
Где год људи своме добру спеше;
Такав спомен славити се мора
— И прослављен беше.

Прослављен је службом божјом светом,
А за тиме и једним банкетом.

На служби је био призор дичан, —
О банкету, сад ћу да вам причам.

Ту је било и јела и пића,
Говеђине, гусака, пилића,
И зецова и гојних ћурана,
Вала, кујни не нађе се мана.

А било је и кусних салата —
Шта ћеш више за пет ворината!
Ви нећете да сва јела ређам,
Нећу ни ја да вас прозом вређам,
Здравице су духовнија рана, —
Еле чујте сад о здравицама:

I.

Прва беше, — ка' што ј' и у реду —
Прва првом, краљу господару.
Јасно, гласно, отпеваше складно
„Многа љета,“ песму нашу стару.

II.

Друга беше Матици у здравље.
Том се чашом чика Стева јавља.
То у Пешти оминозно звучи —
(Дај јој, боже, и ван Пеште здравља!)

III.

Трећа беше општини Пештанској,
Тихим тоном, без напора сила,
— Та општина има добрих Срба,
Да бог да им порастела крила.

IV.

Сад четврту китњасту и фину
Потпредседник председнику даје.
Красно је то имати барона
(Ако схвата српске уздицаје.)

V.

Е ко неби куцнуо се с нова
Кад се опет диже чика Стева.

Он свештенству кити, кити лепо,
И клања се и с десна и с лева.

VI.

Миша збори — знамо ко је Миша —
Дични соко у свести србљанској.
Још једаред Матици наздравља,
Још једаред општини Пештанској.

Речи су му врукат осећаја,
Свака му је пуна уверења,
Па га за то сви слушасмо радо
Ка гласника ума и поштења.

VII.

Око седме барон се потруди,
Он у здравље гостима баш свима, —
Он заноси мало на маџарски,
Ал и та се и слуша и прима.

VIII.

По трећи пут уста чика Стева
-- Дај, помоз'те, реторике шмрци!
Он у здравље наших посланика —
(Ђурковићу смешкају се брци.)

— — — — —
Сад ми неко причање прекида:
„А да камо Текелији Сави?
Зар већ кад се наздравило свима,
Зар он један да се заборави?
Зар у славу Текелији Сави
Нико да се јави?“ —

То питање чујем с више страна.
— О да чудно нестрпљива света!

ПОДЛИСТАК.

Неколико одломака

из живота мајстор Тозгала и мајстор Салантаћа
(прокљувало Павел.)
(Наставак.)

То је дакле, било па и прошло ал' како су били
оба двојица т. ј. и м. Тозгало и м. Салантаћ хуљови, на
брзо су се са свим упознали и поред све оне комендије
после су најбоље живели, само се м. Салантаћ закleo да
ће му се за оно кад тад осветити. Што се тиче начина
како је он то урадио чућемо ево одмах.

„Лучезарна“ зора се тек почела да осмејкује на дре-
мовно цвеће једног дана. Барометри су сви (као да су се
договорили) једногласно предсказивали лепо време. Стева
Павловић, Вацки, Ђурковић и њих још неколико су тако-
ђе обећавали да ће бити лепо време јер су се — играли
(карата) и тако тим појавама и предсказивањима охрабрени,
крене се мајстор Салантаћ у Ш. да пазари, пошто је на-
мазао кола једним „Пестер Лојдовим“ телеграмом (јер је
маснији од ма ког коломаза). Кад се вратио, прође поред

Није Сава без здравице осто',
Ал та ј' била истекар — девета...

(Кад ме ко турбира, онда одмах изгубим кон-
цепт, па не могу да наставим, — а тако сам лепо
хтео да на крај изведем. Други пут, ако хоћете да
вам песму довршим, немојте ми упадати у реч.)

Један (кроз плот)вирилац.

Ово—оно.

Обично се шапуће да је наша Матица „у рђа-
вој кожи“, „да јој се меси неки колач“, или да јој
над главом виси Дамокленов мач“ — (чудим се само
од куд томе проклетом Дамоклену толико мачева јер
његови мачеви висе и над многим другим, кривим и
некривим људима и установама). — Но истина је
цела (а и половина би било много) да наша висо-
чајша влада Матици Српској у свако доба може наћи
оправдане замерке и према томе осудити је или на
смрт, или на 15—16 година робије, или на прогон-
ство у коју удаљену, несрпску варош. — А како би
то могло бити? — Ево како: Матици Српској и кад
се највећма чува, редовно шаљу неке докторе да
јој пипају пулс, да је визитирају, перкутирају, аус-
култирају и да је моле(стирају). Ти се доктори зову
комисија. Та комисија ако не нађе у Матици што
друго, увек нађе бар то, да јој се за њен труд мора
платити онолико или онолико хонорара (лане н. пр.
200 фор.) Сад ако се Матица једаред узјогуни па
каже, „ја нисам болесна, ја нисам тражила доктора,
па већу ни хонорар да платим!“ Зар то не би била
увреда владе! Ако зајмури па плати, онда јој та
иста комисија са пуним правом може казати: У пред-
рачуњу вашем нема рубрике за наш хонорар; ви сте
га ипак платили, ergo сте прекорачили буџет, ergo

м. Тозгала. Овај је баш био на пољу, јер Салантаћ је
тако и „изиндилирио“ био, да прође баш онда туд, кад
овај буде на сокаку. Чим га је Тозгало опазио, а он ру-
ком на њега да стане, да попију коју чашицу шиљерца,
ал' овај неће ни да чује, жури — вели — кући, јер има
нешто мало шумских дрва, што је „испод руке“ купио, а
сад је чуо у Ш. да ће ферштер у јутру доћи да цело
село визитира, јер је начуо да се краду дрва, па за то
жури кући да их истестери.

Заиста немила вест! (Патриоте су биле утучене.) А
он „кад је разумео речи“ као да га је ударио гром из ве-
дра неба, јер и он је тако узео био скоро два хвата све
најлепших дирека, да прави шталу и плевару; ал сад шта
је знао већ — „сверова му, уједе га гуја.“

Како је био сумрак одмах узме још два човека те
удри тестери! Целу су боговетну ноћ њих тројица тесе-
рили. У јутру, баш кад су довршили па онако ознојавни,
неиспавани, прашњави пију ракију, а ето ти м. Саланта-
ћа. Сав се топи од радости, па поче (муцајући): „Ао ло-
пове матори, па ти си лумпов'о ноћас!“

„Какво лумпов'о, жалосно ми моје лумповање? Те-
стерио мој брајко! Тестерио целу ноћ!“

fogd meg Pista! — Срећа је што је то мени пало на ум пре него коме другоме, в. пр. Ади Зубу, Соколовићу, или другом ком српском поборнику, — јер ја ево тако излазим и са леком пред вас. А лек је овај: од сада треба редовно у буџет Матице српске стављати и ову рубрику: „на хонорар истражној комисији 200 фор.“ — И онда нико неће моћи Матици Српској ваћи замерке, осим ако што не прокљувати г. кап. Рајин.

Ја не знам што се мој густ не слаже са густом краља Милана, — (а иначе по разним купатилима приповедају да он има добар густ. О народу не ћу ни да говорим, јер њему ретко кад дође до густа — а баш много му и не густирају). Ја, на пр. не волим наименовање патријарха, па се то у мени укоренило тако, да не марим ни наименовање председника академије, ма то и најученији и најзаслужнији човек био. Да је академија г. Чеду слободно изабрала, ја би све његове књижевне заслуге метнуо на вагу и скинуо би му шешир, т. ј. мој (и тако је већ изабав, па треба други да купим), — ал као наименовани председник тако ме потсећа на Германа (мал' не реко на Бонтуа), и онда тако изгубим густ читати и ону изјаву која је као неки чамац измишљања, да га превесе из тонућег брода Гарашановог. Иначе све академије стоје на тој висини (т. ј. ако не виси о чијој ћуди), да су кад се себи председника изабрати, а послужитеља и фурунџију макар им ко и наименовао. Али наравно, кр. Милан са своје висине још даље види него све светске академије, и ја знам како он умствује, — он ко вели, српска академија постоји тек од две године, она је дакле малолетна; она истина може најнаучније ствари претресати, и у најозбиљнијим питањима меродавна бити, али као малолетној тек јој се не може допустити да себи још и председника бира. Наравна ствар, после двадесет

година академија ће бити пунолетна, па онда ће већ и кр. Милан попустити, и онда (ако не пре) шат се и српска академија изједначи у праву, које имају све друге академије овога белог света.

Много је теже доказати нама угарским Србима, да ни после двеста година још нисмо пунолетни, и да је Тиса старији и зрелији од српскога народа, и да он, као калвин, боље зна него ми, каква црквена поглавица нама православнима треба. Но пошто смо ми право нашег пунолетства упражњавали све до год. 1881., то се у Пешти можда схваћа да смо ми сад престарили, — па нам ваља дати старатеља (да још већма остаримо). Али можда мисле да смо и болесни, па нам треба куратора. Ја не знам шта у Пешти мисле (а деси се каткад да ни они сами не знају) — али знам да би добро било у свакој прилици показати, да нисмо ни престари ни болесни, а то би најбоље показали, кад би „Браник“ и „Застава“ viribus unitis подигнули онај теретни камен, под којим се већ од неколико година гуримо и стењемо.

Ђира. Мени је већ догрдило слушати, шта људи све гатају о смрти покојнога престолонаследника Рудолфа.

Спира. И мени. Али чиме би се могла запушити уста томе свету, који такве разноврсне гласове проноси?

Ђира. Ничим другим, само са голом истином.

Ђира. Ти си био скоро у Пешти, па кажи ми каква је онде пијаћа вода, кад већ толико на њу вичу.

„О, — о!“ — чудило се м. Салантаћ.

„А је си ли ти твоје истестерио?“

„Валда сам спао с крушке онака дрва да тестерим.“

„А ферштер?“

„Ха, ха, ха, ха! Какав ферштер? То сам се ја само шалио. Не зна он сиромас ни да смо ми живи.“

„Ао, првог ти м. Салантаћа, и оног ко те је послао овамо у село!“ — разрогачи се м. Тозгало. „Зар се тако шали?“

„Е, тако је, кад се ко наједе шљуке, онда, знаш, постане — „вициг.“

Сад већ шта је ту је мислио је у себи м. Тозгало; да се сад једи — не кошта ништ, т. ј. управо кошта па није ништ. Мајстор Салантаћ међутим спазив „приближавајућу се“ сека Персу, и не желећи да због тог вица дође с њоме у „конфликт“, пожели скромно њојзи „добар дан“ а њему „збогом“ и изгуби се кроз калиџик.

Кад бих рекао да је на оном осталом, морао бих слагати, за то да чујемо шта је даље било.

Дође једаред м. Салантаћ код м. Тозгала а ту се баш

десио и натарош из Ц. Између осталог разговора почеће Салантаћ како би он ишао у Ч. па не зна како би то најјефтиније могао.

„Та ми се баш сад о томе разговарамо, дода м. Тозгало намигнув на натароша, ето ступи у наше — ал' не не, не смем ти рећи јер ти можда не ћеш хтети па...“

„Та шта? Само ти кажи, зашто да не ћу?“

„Е знаш то је тајна. Могу ја теби казати, а ти онда да нећеш. Несмем.“

„Та шта нећу? — почео је сиромас Салантаћ већ да се куве — што не би? — Знаш валда да ја нисам од оних...“

„Кажите му, пристаће он зацело знам ја“ — почео је већ и натарош.

„Е па добро, ето ступи у наше друштво, у тако зване „фрајмајере“, ал' о томе ником ништ, па се возиш на железници увек у полак цене. Само ћеш сад кад ступаш у њега морати дати 30 новчића и после свака два месеца по 30 новчића.“

„Хоћу што да не? Ја и тако често путујем. Ал' како ће касир знати да сам ја у том „фрајманском“ друштву?“

„Та није „фрајманско“ бог те видио, него „фрајма-

Спира. Та је вода за варош.

Ђира. Е па што се онда туже на њу.

Спира. Ниси ме добро разумео. Ја сам ти рекао да је та вода за варош, — а то значи по мађарски, да је мутна.

П у с л и ц е.

§. Тиса се нешто дуго задржава у Бечу. Да се није и његова атила закачила за § четрнаести!

≡. Ја знам каква је разлика између Чеде и Владана, и између Гарашанива. Ова прва двојица су иступили из напредњачке странке, а Гарашанин је отупио у њој.

△. Кад је пред велику скупштину у Београду изнешен предлог устава који се „не сме ни учем мењати,“ онда је један скупштинар шапнуо: Мени ово не изгледа само као предлог, ја ту видим и нечега подлог.

+ . Читао сам у једном извештају о прослави Текел. завода, у ком се извештају избегава реч о младина, а место тога ставља се реч „млађешина.“ Ако је баш у Пешти реч о младина тако мрска, да се не сме ни споменути, онда је боље вратити се старој речи „младеж.“ А међу тим г. извештач могао би завири-ти у Вуков речник, да види шта значи у српском језику реч „млађешина.“

⊗. Др. Ст. Павловић привилегисани и свеопшти исправљач свачијих језикословних погрешака (и непогрешака) није запео за ту реч „млађешина,“ он

јерско“. — — Како ће знати?! — Лепо, ти иштеш карту куд хоћеш а кажи прстом од десне руке превучеш преко носа попречно. Он онда већ зна и тако идеш у по цене јер и касири су сви у том друштву.“

„Е да!“ чудио се м. Салантаћ и каже да ће одмах сутра ићи. Мајстор Тозгалу он не би веровао, ал' кад је и г. натарош у том друштву, онда — нема речи! Чим су се разишли м. Тозгало одмах седне на кола па терај на станицу. Са касиром се добро познавао, исприповеда му целу ствар и плати полак цене до Ч.

Сутра дан пре нег што ће на железницу дође м. Салантаћ Тозгалу. Како је хтео да се очешља, спази у фијоци неке „решковте“, па чим је остао у соби сам, одмах их препише, тури у џеп и „збогом!“ — „збогом!“

„Молим вас једну карту за Ч.“ и по решкрипту превуче прстом преко носа. Сиромах касир мал' није пуко од смеја, ал' ипак се уздржао да не би овај што приметио, даде му карту и узме полак цене.

Е сад нико сретнији од м. Салантаћа! Мал' од радости у два у три маха није испао из вагона (и био бијен од кондуктера). Стигне сретно у Ч. и кад је посвршавао

зна да то значи Der Untergeordnete — па можда би се замерио Тиси, кад би те појмове исправљао.

Ж. Нисмо чули како је испала последња Сентомка беседа. Ако се ту пило и пиво, сигурно је било с портом.

♣. „Наше Доба“ приповеда како је негдашњи намет-патријар Анђелић знао добро латински и имао је пасију да тим својим надмоћијем професоре пред ђацима доводи у забуну. Е бадава, све лепше и лепше ствари дознајемо о Анђелићу.

♠. „Наше Доба“ да опрви пок. патр. Ивачковића вели, под Ивачковићем је укинута титула српског вел. војводе, — е па ништа, само кад је то под Анђелићем опет натраг враћено.

□. У Бечком друштву „Зори“ влада сад лепа слога. Сад се чланови не деле на „Заставаше“ и на „Браниковце“, — па што се не деле, за то су баш делије.

≡. Ако буде у Добринци непристрасна истрага, неће се наћи ни трага од какве буне, ал' ће се наћи трага од оне бунике, коју је неки господин јео, кад је покренуо војнике без нужде и невоље.

Г. Ђ. пл. Ђурковићу.

Причо ми је неко
Шта си 'номад рек'о:
„На сабору првом,
Што предстоји сада,

послове те се вратио опет на железницу, ал' света пуно а још мало па ће влак доћи. Но пошто је он био као шило, то није никакво чудо што је у магновенију био пред касом. „Молим вас карту за Ч.“ — а прст је своје израђивао.

Касир га мало зачуђено погледи, ко вели шта му је, даде му карту и заиште цену као и од другог. Сад се опет м. Салантаћ разрогачи те ће опет: „Ах' молим вас!“ па прстом пет, шест пута узастопце преко носа.

„Па шта ви хоћете? То је цена, дајте новце па идите даље, има ту и другог света.“

„Ал' молим вас!“ па опет прстом преко носа.

„Та тај је луд!“ почеше неки викати, а неки, бога ми, потегоше и песницом јер је влак већ звиждао. Подигне се ларма, пандури су били и тако ту, те чувши да је неко луд, и то баш овај. ухваге лепо м. Салантаћа испод руке те хајд у варошку кућу. Што се он више опирао и доказивао да је у „фрајманском“ друштву, тим су ови све већма били убеђени да је он заиста луд. Како је њему било то он зна, ал' кад је видио, да ће га ови лемати ако не иде, није имао куд, већ лепо полагао с њима управо у варошку кућу. . . . . (Продужиће се).

Ту ће једнодушност
Да цвета и влада“.

Тако ће и бити.
Том се надат' смеомо, —
То јест, ако тебе
У њ не изберемо,
Тебе, и још твоја
Три-четири друга,
Тисиних Каврга
И банових слуга.

Ж.

Бука. Зашто се г. Матић ограђује против „Заставине“ критике на његову беседу?

Шука. За што?! Па можда човек има право. То ћемо тек видети, кад беседа изађе штампана.

Бука. Та добро, добро. Али зашто се не ограђује у своје име, већ у име покојног Панчића?

Шука. Та знаш, „Застава“ му је преговорила да му је беседа била здраво жалосна, а он је ваљда сад хтео да докаже, да уме и нешто смешно рећи.

У споменицу једном крчмару.

Ој крчмару, утеху
                једина,
Као што је вода твоја
                невина.
Исто тако жмет' нам је
                слободно,
Да и вино твоје буде
                неводно.

(1863.)

—а—

Провеселио се.

Оде чича Лекерин у Сегедин на пијацу. На пијаци види једног магарца, а он кадгод види магарца увек му падне на ум каква магарећа шала; — тако и сада. Магарец је био у кола упрегнут, а мој Лекерин приступи и замоли га да га пусти, да магарцу нешто на уво пришапне. Овај му то допусти, Заш' да не допусти!? Чича Лекерин укули трунак труди, па да нико не види спусти је магарцу у уво, док му је шаптао.

Магарец, кад осети бол, нагне у бег. Једва га зауставише, пошто је силну штету начинио по пијаци. Магарцевог газду одма позваше на одговор, али овај им рече да није томе крив, него ен' онај чича не знам шта му је шапнуо на уво, па — је на то таки почео скакати као бесан.

Дај сад питај чича Лекерина, шта је магарцу шапнуо. А он одговори: Рекао сам му да му се брат у Ђали жени, па га је поздравио да му дође у сватове. А магарец мени одговори: „Поздрави ми брата, да му у сватове

не могу доћи, и баш ми је жао што не могу, ал за то ћу се ја овде мало проиграти и провеселити“. Па што рече то и уради.

Широкобилац.

Узор.

(Јул. Штетенајм.)

Трима сам се лепојкама
заклињао живо;
па ни једној од њих нисам
учинио криво.

Заклетву сам одржао,
али свима трима.
Зар ја нисам узор живи
над свим узорима?

Др. Казбулбуц.

Одважни Француз.

О једном парижском шустеру, који се хвалио да се ни од чега неће уплашити причају ово:

Двојица се договоре да опробају ту његову хваљену одважност. Један јави шустеру, да му је пријатељ умр'о, и молио га је да дође да пази на мртваца. Шустер драговољно пристане, а како је врло много посла имао, понесе са собом и свој алат, да би при том и радити могао. Око поноћи донесу му чрну кафу да не би заспао. Кад је кафу попио, заборави да је код мртваца те поче весело певати и чекићем по ципели ударати. На ово устане мртац и рече подмуклим гласом:

„Кад је ко поред мртваца нека не пева!“ И опет легне.

Шустер сасвим флегматично устане и лупи мртваца са чекићем по глави и рече:

„Ко је умр'о нека не говори!“

Мртац ћипи из сандука и ни на ум му више није пало, да опроба шустерову одважност, јер 14 дана лежао је од главобоље!

С мађарског

Ј. Воцин-Мањин.

На по уста.

Дошло Циганче да јави старом Дади, да им је крепала кобила, а са њом и ждребе. Знајући строгост старог даде поче овако из даље:

— Наше кобиле нема.

— Па где је? упита стари Цига.

— Крепала је, одговори Циганче.

— Не брбљај на сва уста, осече се на њ' матори Цига.

А Циганче тад сасвим наивно, метне два прста преко среде уста и само кроз половину промрља:

— И ждребе.

Прибележио:

Кеверишанин.

Да ми је знати.

Да ми је знати колико је на свету оштећено права, због сакатих расправа.

Да ми је знати шта би радио магарац, кад би му нарасли рогови.

Да ми је знати кога би српска академија изабрала за председника, кад би јој краљ казао: „изволите слободно бирати Чеду Мијатовића.“

Да ми је знати како би уредник „Нашег Доба“ критиковао дела и језик Јаше Игњатовића, кад би нешто (случајно) Јаша Игњатовић био уредник „Стармалог.“

Да ми је знати каквом би се занату одао г. Соколовић да га није прихватио и подигао Текелијин завод.

Да ми је знати колико има поштених и увиђавних Срба, који се не би радовали споразуму између „Заставе“ и „Бравика.“

Да ми је знати је ли Тиса сујевеан, — па ако јесте, да ли му се чини несретни број тринаести или параграф четрнаести.

Да ми је знати снева ли Буланже кадгод Наполеона I. па ако га снева, да ли га снева и на острву св. Јелене.

Да ми је знати за што бечки Ронахер још није добио таковски орден.

Да ми је знати надали се Гарашанова воденица да ће јој се опет повратити старе мељовске муштерије.

Да ми је знати какво би сено лиферовао Бонту, да је случајно он за време последњег рата био у Србији привремени Вукашин.

Да ми је знати који је тај делија, што нам из Београда дописује, да „између либерала и радикала стоји један читав свет“ — па то говорећи ни да засузи, ако заиста верује да је тако, ни да се насмешка, ако нас је хтео само мало за нос повући.

Да ми је знати зашто Панчевци лакше трпе најдебље батине од горе, него најситније боцкање од људи, који им добра мисле и желе.

Да ми је знати смеје ли се и Шурдиловић (нека зверка у Србији) кад чује за своје презиме.

Грађа за нову енциклопедију.

Неазбучним редом, или азбучним нередом.]

Чигра = ствар без начела, која не зна поштено играти, док је бичем нешибаш; за то је не треба деци давати, да не би ту врлину од ње научили.

Балван = ствар која кад људима падне у очи, тако им очи отвори, да онда у туђим очима опазе и најмањи трунак.

Компас = то је оно, чега немамо, кад би нам га највише требало.

Коров = биљка, која је свугде штетна, тако, да је и у Требињу треба требити.

„Глас Истине“ = лист, који нема много претплатника, јер ми радије плаћамо гласове лажни, који нам умеду и маџарски и немачки лагати.

Венац = Nomen et omen. (А нарочито брзо увену они венци, који се олако добијају).

Рум = и то је нека слава (ако не верујеш мени а ти завири ма у који немачко-српски речник.) Том се славом крепе и читава друштва, нарочито онда, кад дођу до очајања.

Пијавица = животињица, која нас сећа на Чивуте, — јер обично је они продају.

Ладолеж = цвет, који се ретко налази у манастирским баштама; јер калуђери и сами воле, да у ладу леже.

Ракија = пиће, које здрављу служи и куће зида (т. ј. оним Чивутима, који га не пију, већ га само праве и продају.)

Мозак = маса, која се после смрти нађе у главама неких људи, по чему се овда суди, да те главе нису биле празне.

Паприка = маџарско јело, којим и нас радо часте.

Батина = доказ, који има два краја; а кад је сломијемо, онда има четири.

Коректор = добричина човек, који многе погрешке кроз прсте гледи. (Не изузима се ни „Стармалов“ коректор.)

WWW.UNILIB.RS
У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А
Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

- А. Ти си јуче био на неким бабињама. Је ли?
 В. Од куд ти знаш?
 А. Познајем ти по лицу. Још си мало гарав.
 В. А ти си канда синоћ био на неком асанбле-у.
 А. По чему судиш?
 В. То опет ја судим по твојем лицу. Изгледаш ми здраво асан-блесаџ.

Страшна одлука.

Оженио се заврзан Мата. Кад су се вратили са венчања он се подбочи и рече својој жени: „Е сад знај! ти мене мораш слушати. Чим ме први пут не послушаш, ја ћу се с места са пиштољем убити.“

Жена. А шта ћеш радити кад те по други пут не послушам?

Није истина.

А. Је ли истина господине, да сте ви били у неком друштву, где се говорило како сам ја човек пун духа, а ви сте се на то смејали?

В. Што ме питате, ни једна реч није истина. Јер ја никад мога века нисам био у таквом друштву, где се о вама рекло да сте пуни духа.

Господар и слуга.

Госп. Иди у другу собу па види колико је сати.

Слуга. Молим господине, наш је сат покварен, па не иде.

Госп. А ти иди у башту, па види на сунчаном сату.

Слуга. Али за бога, господине, сад је ноћ. — мрак је. —

Госп. О, магарче један, — зар ти не можеш понети фењер!

Здрав ваздух.

Учитеља Н. преместе на неко село које је лежало близу шуме на лепом брежуљку. — Неки пријатељ пише му и честита му што је дошао у то место где је тако добар ваздух. А учитељ му одговори: „Хвала, брате, на честитци. Овде је заиста здрав ваздух. Штета само што се од ваздуха не може живети.“

Гостионичар: Као што видим, милостивој госпођи не допадају се наши печени копуни?

Госпођа: О, на против, тако ми се изврсно допадају, да сам вас већ хтела замолити, да ми неколико јаја од њих за приплод оставите.

„Не могу да појмим, Стејо, зашто кудиш своју жену! — та она је тако млада, тако лепа, тако — —“

„Ах шта, ти то не разумеш! — Ево, погледај моју ципелу, и та је нова новцата, а и врло лепо изгледа, али — ме жуљи, да бих од болова — све јаукао.“

„Али Мишо! Како можеш цело после подне да седиш на једном месту, и ништа друго да не радиш, него — да пушиш?“

„Ах, доста сам јутрос радио!“

„А шта, ако смем питати?“

„Шта? — ишао сам преко поља, па сам тражио перја од вране да лулу исчистим.“

Када је неки богаташ путовао, није могао у једној варошици да добије одмах коње. Поштар га вортао од сата на сат. Најпосле повиче богаташ нестрпељиво: „Господине, ако за два минута не буду коњи овде, то ћу на ваш рачун без коња отпутовати.“

„Можете ли истим речма да исказете и комплимент и грубијанство?“ запита неки свога познаника.

— „Могу“, одговори овај, „Ви више заслужите, него што заслужите.“

Судија: Ви дакле признајете, да сте речене жељезничке исправе украли?

Оптужени: Признајем!

Судија: Шта сте били код жељезнице?

Оптужени: Био сам — ноћни стражар!

Судија (говори писару да пише) Био сам ноћни стражар код —

Оптужени (упадне му у реч) Боже мој! Зар сте и ви били воћни стражар? — Та у којој сте чатрљи били, да вас нисам никад видео?

Судац: Ви сте опет као јатак оптужени, да у вашу биртију сви лупежи долазе.

Оптужени: Господине, како можете тако да ме вређате? Како можете да кажете, да код мене сви лупежи долазе? Зар сте ви већ били код мене, да можете тако што да тврдите.

Завидљива жена.

Жена: (после жестоког кошња са својим мужем) Ах, Боже, само да сам већ у рају!

Муж: А ја да сам у келнерају!

Жена: Јесте, дабогме; ви људи увек би хтели оно, што је најбоље.

Учитељ: Кажите ми, Перице, од чега је твој капут направљен?

Ћак: Од вуне.

Учитељ: А од кога добијамо вуну?

Ћак: Од овце.

Учитељ: Којој животињи имаш дакле да захвалиш за свој капут?

Ђак: Своме оцу!

Кућегазда: Те исте цигаре, баш те исте, куповао сам лане за 5 новчића јефтиније од вас. — Зашто је то?

Трговац: Зато, што је мој шогор, који код вас станује, за свој стан, лане за 5 форината мање плаћао, него ове године.

Неки Чивутин дође једног јутра да пазари код неког трговца хришћанина. Када су пазарили, позове трговац Чивутина на доручак. Чивутин се захвали. „Немојте се циврати.“ рече трговац, „ужина је већ готова.“

„Богами не могу“, одговори Чивутин, „јер прво данас је наш пост, а друго већ сам ужинао.“

Ђак Милутин (види свога пријатеља Драгутина, где петљу од капута меће у писмо) Драгутине, зашто мећеш у писмо ту петљу од капута?

Ђак Драгутин: Хе, пријатељу, шаљем ју своме оцу с молбом, да ми што скорије капут на њу пришије.

И овај 3-ћи бр. шаљемо свима нашим дојакошњим предлатницима од којих још није предлата стигла. молећи их да изволе предлату поновити или да нам врате лист натраг, ако га не желе и даље држати, па да се ради штампања за даље равнати знамо. Наклада „Стармалог.“

Све дужнике наше, којима смо нарочите карте разаслали, учтиво молимо да свако свој дуг у најкраћем року подмирити изволи, јер ћемо за кратко време штампати имена свију оних, који нам што дугују за ову и за прошле године. Вересија је утукла многе листове, па нећемо ни ми моћи још дуго овако да нам листу дужници ксреп подгризају. Зато нека сваки свој дуг одужи, кад ми своју дужност савесно чинимо издавајући овај лист без икакве користи своје. ИЗДАВАТЕЉСТВО „СТАРМАЛОГ.“

Свеска I.

Година II.

НОВИ ВАСПИТАЧ

ОРГАН ЗА ПЕДАГОШКУ КЊИЖЕВНОСТ
уређује и издаје

Мита Нешковић.

САДРЖИНА: † Рудолф, престолонаследник — Педагошка књижевност у нас. — Синтеза и анализа, индукција и дедукција у настави. — О приповедању у нар. школи. — Која више о српском учитељском конвикту. — Цртица из Змајеве младости. — Грађа за историју школарства. — Књижевни преглед Новог Васпитача.

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1889. ГОДИНУ.

УЗ САРАДЊУ СРПСКИХ КЊИЖЕВНИКА УРЕЂУЈЕ

СТЕВАН В. ПОПОВИЋ

ГОДИНА ПЕТНАЕСТА.

Цена 50 новч. или 1 динар.

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац, добрја комад по 33 новч. Наручбине ваља упитивати издавалац-штампарији А. Пајевића у Н. Сад.

ТАКО ИСТО МОЖЕ СЕ ДОБИТИ

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРОСТУ 1889.

Цена је 20 новч. или 40 пара динарских. Пре-продавци добију за готов новац комад по 12 новч.

О Г Л А С И.

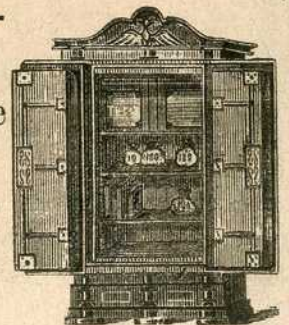
КАСЕ

по најновијој амери-
канској системи
сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ

27—36

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видети и цене сазнати.